

predsednik Henry B. Eyring
prvi svetovalec v Prvem predsedstvu

Ne bojte se delati dobrih del

Gospod nam pravi, da se takrat, ko na njegovi skali stojimo z vero, dvom in strah zmanjšata, želja, da bi delali dobro, pa se poveča.

Moji dragi bratje in sestre, ponižno molim, da bo z nami Gospodov Duh, ko bom danes govoril. Srce mi navdaja hvaležnost Gospodu, katerega Cerkev to je, za navdih, ki smo ga na tej konferenci občutili v gorečih molitvah, navdih-njenih pridigah in angelskem petju.

Predsednik Thomas S. Monson je prejšnjega aprila povedal sporočilo, ki je ganilo srca po vsem svetu, tudi mojega. Govoril je o moči Mormonove knjige. Rotil nas je, naj jo preučujemo, o njej premišljujemo in njene nauke udejanjamo. Obljubil je, da bomo, če bomo čas vsak dan posvetili preučevanju in premišljevanju ter spolnjevali zapovedi, ki jih Mormonova knjiga vsebuje, imeli življenjsko pomembno pričevanje, da izpričuje resnico, posledično pričevanje o živem Kristusu pa nas bo v težavah pripeljalo na varno. (Gl. »Moč mormonove knjige«, 187. spomladanska generalna konferenca, maj 2017.)

Kot veliko vas sem prerokove besede slišal kot Gospodov glas meni. In prav tako sem se kot veliko vas

odločil za poslušnost tem besedam. Torej, od takrat, ko sem bil mladenič, čutim pričevanje, da je Mormonova knjiga Božja beseda, da sta se Oče in Sin prikazala Josephu Smithu in z njim govorila in da so starodavni apostoli prišli k preroku Josephu, da bi obnovili duhovniške ključne Gospodove Cerkve.

S tem pričevanjem Mormonovo knjigo berem vsak dan že več kot petdeset let. Zato bi morda upravičeno mislil, da so bile besede predsednika Monsona za nekoga drugega. Vendar sem, kot veliko vas čutil, da me prerokova spodbuda in njegova obljuba vabita, naj si bolj prizadevam. Veliko vas je naredilo to, kar sem sam: molilo z večjim namenom, še pozorneje premišljevalo in si močnejše prizadevalo, da bi služili Gospodu in zanj drugim.

Veseli rezultat zame, in za veliko vas, je bil, kar je prerok obljubil. Tisti od nas, ki smo si njegov navdihnjeni nasvet vzeli k srcu, smo razločnejše slišali Duha. Našli smo več moči, da smo se uprli skušnjavi, in občutili

večjo vero v vstalega Jezusa Kristusa, v njegov evangelij in v njegovo živo Cerkev.

V obdobju vse večjih nemirov v svetu so ta močnejša pričevanja prignala dvom in strah in nam prinesla občutke miru. Ker sem prisluhnil nasvetu predsednika Monsona, je to name vplivalo še na dva druga čudovita načina: prvič, Duh, ki ga je obljubil, je v meni vzbudil optimizem glede tega, kar je pred nami, čeprav se zdi, da se pretresi v svetu povečujejo. In drugič, Gospod je meni – in vam – dal še večji občutek svoje ljubezni do ljudi v stiski. Občutimo globljo željo, da bi šli reševati druge. To je osrednja želja predsednika Monsona v njegovem delovanju in poučevanju.

Gospod je preroku Josephu Smithu in Oliverju Cowderyju obljubil ljubezen do drugih in pogum, ko so se jima naloge pred njima morda zdele pretežke. Gospod je rekel, da bosta potrebni pogum črpala iz svoje vere vanj, ki je njuna skala.

Rekel je, naj se ne bojita delati dobrih del, kajti to, kar sejemo, bomo tudi želi; zato je če sta sejala dobroto, bosta dobroto tudi žela kot svoje plačilo.

Dejal jima je, naj se ne bojita, ampak delata dobro. Tudi če se zemlja in pekel skupaj zarotita proti njima, kajti če sta zgrajena na njegovi skali, ju ne bosta premagala.

Rekel jima je, da ju ne obsoja, naj gresta svojo pot in nič več ne grešita ter z vso resnostjo opravljata delo, ki jima ga je zapovedal.

V vsaki misli naj se ozirata k njemu, ne dvomita in se ne bojita.

Pogledata naj rane, ki so mu prebodle stran, in tudi sledi žebeljev

na rokah in nogah, naj bosta zvesta, spolnujeta njegove zapovedi in bosta podedovala nebeško kraljestvo (NaZ 6:33–37).

Gospod je svojim voditeljem obnove rekel, in pravi tudi nam, da se takrat, ko z vero stojimo na njegovi skali, dvom in strah zmanjšata; želja, da bi delali dobra dela, pa se poveča. Ko sprejmemo povabilo predsednika Monsona, naj v svoja srca posadimo pričevanje o Jezusu Kristusu, pridobimo moč, željo in pogum, da gremo reševat druge brez zaskrbljenosti za lastne potrebe.

To vero in pogum sem videl velikokrat, ko so se verni sveti iz poslednjih dni neustrašno soočali s preizkušnjami. Samo en primer: bil sem v Idahu, ko je 5. junija 1976 popustil jez Teton. Pridrvela je gora vode. Na tisoče jih je pobegnilo z domov. Uničenih je bilo na tisoče domov in podjetij. Bil je čudež, da je umrlo manj kot petnajst ljudi.

Kar sem videl tam, vidim vselej, ko sveti iz poslednjih dni trdno stojijo na skali pričevanja o Jezusu Kristusu. Ker ne dvomijo, da bdi nad njimi, postanejo neustrašni. Ne zmenijo se za lastne preizkušnje in gredo na pomoč drugim. In to počno iz ljubezni do Gospoda, ne da bi zahtevali povračilo.

Na primer, ko je popustil jez Teton, je neki par svetih iz poslednjih dni potoval kilometre stran od doma. Brž ko sta po radiu slišala novice, sta odhitela nazaj v Rexburg. Namesto da bi šla domov, da bi videla, ali je nujdom uničen, sta poiskala svojega škofa. Bil je v zgradbi, ki so jo uporabili kot zbirni center. Pomagal je usmerjati na tisoče prostovoljcev, ki so prihajali v rumenih šolskih avtobusih.

Par je pristopil k škofu in rekel: »Pravkar sva se vrnila. Škof, kam naj greva pomagat?« Dal jima je imena neke družine. Par je ostal in iz enega doma za drugim odstranjeval blato in vodo. Dneve sta delala od zore do mraka. Končno sta si vzela premor in šla pogledat lastni dom. Izginil je v poplavi in za njim ni bilo kaj počistiti.

Zato sta se hitro obrnila in spet šla k škofu. Vprašala sta: »Škof, ali imate koga, ki bi mu lahko pomagala?«

Ta čudež tihega poguma in dobrotljivosti – čiste Kristusove ljubezni – se z leti in po vsem svetu ponavlja. Zgodil se je v strašnih dneh preganjanj in preizkušenj v času preroka Josepha Smitha v Misuriju. Zgodil se je, ko je Brigham Young vodil množični odhod iz Nauvooja in nato svete poklical v puščavske kraje vsepovsod po zahodnih Združenih državah, naj drug drugemu pomagajo ustvariti Sion za Gospoda.

Če berete dnevniške zapise tistih pionirjev, vidite, kako čudež vere prežene dvom in strah. In berete o svetih, ki so opustili lastne interese, da bi za Gospoda pomagali nekemu drugemu, preden so se vrnili k lastnim ovcam ali na lastna nezorana polja.

Ta isti čudež sem videl pred nekaj kratkimi dnevi v posledicah orkana Irma v Portoriku, Saint Thomasu in na Floridi, kjer so sveti iz poslednjih dni sodelovali z nekaj drugimi cerkvami, skupinami lokalnih skupnosti in državnimi organizacijami, da bi začeli z odpravljanjem posledic nesreče.

Kakor moja prijateljica v Rexburgu se je neki par, ki nista bila člana, na Floridi raje osredotočil na pomoč skupnosti, kakor da bi delala na lastni posesti. Ko je nekaj sosedov svetih iz poslednjih dni ponudilo pomoč pri dveh ogromnih drevesih, ki sta zapirali njun dovoz, je par pojasnil, da sta bila prej preobremenjena in sta se zato odločila pomagati drugim, in verjela, da jima bo Gospod priskrbel pomoč, ki sta jo potrebovala pri lastnem domu. Mož je nato povedal, da sta z ženo, preden so člani Cerkve prišli ponuditi pomoč, molila. Prejela sta odgovor, da bo pomoč prišla. Prišla je v nekaj urah od tistega zagotovila.

Slišal sem poročilo, da so nekatere svete iz poslednjih dni, ki nosijo rumene majice Roke pomoči, začeli klicati »Rumeni angeli«. Neka sveta iz poslednjih dni je svoj avtomobil

peljala na servis in moški, ki ji je pomagal, je opisal »duhovno izkušnjo«, ki jo je imel, ko so mu ljudje v rumenih majicah z dvorišča odstranili drevesa in potem, je rekel, »so mi zapeli neko pesem o tem, da sem Božji otrok«.

Neka druga prebivalka Floride – prav tako ne naše vere – je pripovedovala, da so sveti iz poslednjih dni prišli k njej domov, ko je delala na uničenem dvorišču in je čutila preobremenjenost, vročino in bila na robu joka. Prostovoljci so ustvarili, z njenimi besedami, »čisti čudež«. Služili niso le marljivo, temveč tudi s smehom in nasmehom, v zameno pa niso hoteli sprejeti ničesar.

To marljivost in ta smeh sem videl, ko sem se pozno v soboto na Floridi sestal s skupino svetih iz poslednjih dni. Prostovoljci so veliko prej prenehali s čistilnimi deli, da smo se lahko rokovali. Rekli so, da je šestdeset članov njihovega kola v Georgii le večer prej napravilo načrt, da se bodo pridružili reševanju na Floridi.

Iz Georgie so odšli ob štirih zjutraj, se vozili ure, delali ves dan in dolgo v noč in načrtovali, da bodo spet delali naslednji dan.

Vse so opisali z nasmehom in dobrim humorjem. Edini stres, ki sem ga zaznal, je bil, da so želeli, da se jim prenehamo zahvaljevati, zato da se bodo lahko vrnili na delo. Kolski predsednik je ponovno zagnal verižno žago in žagal podrti drevo, škof pa je vleke drevesne veje, ko smo se usedli v vozilo, da bi šli do naslednje reševalne ekipe.

Ko smo se zgodaj naslednji dan hoteli odpeljati z naslednjega prioritizirane, je k avtomobilu prišel neki moški, snel čepico in se nam zahvalil za prostovoljce. Rekel je: »Nisem član vaše cerkve. Ne morem verjeti, kaj ste naredili za nas. Bog vas blagoslovi!« Prostovoljec SPD v rumeni majici, ki je stal poleg njega, se je nasmehnil in skomignil z rameni, kakor da si ne zasluži nobene pohvale.

Medtem ko so prostovoljci iz Georgie prišli pomagat temu moškemu,

ki kar ni mogel verjeti, je na stotine svetih iz poslednjih dni prav iz tistega opustošenega dela Floride odšlo na stotine kilometrov na jug v drug kraj na Floridi, ker so slišali, da so tam ljudje huje prizadeti.

Tisti dan sem se spomnil in bolje razumel preroške besede preroka Josepha Smitha: »Moški, ki ga navdaja Božja ljubezen, ni zadovoljen, če blagoslovi le svojo družino, temveč gre po vsem svetu v želji, da bi blagoslovil celotno človeško raso.« (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], 426).

Takšno ljubezen vidimo v življenjih svetih iz poslednjih dni vsepovsod. Vsakič, ko je kjer koli po svetu kakšen tragičen dogodek, sveti iz poslednjih dni darujejo in se javijo za cerkvena človekoljubna prizadevanja. Redko je potrebno izdati poziv. Ob nekaj priložnostih smo morali tiste, ki so se javili za prostovoljce, dejansko prositi, naj počakajo s potovanjem na območje obnove, dokler jih tisti, ki so delo vodili, niso bili pripravljene sprejeti.

Ta želja po blagoslavljanju je sad tega, da ljudje pridobijo pričevanje o Jezusu Kristusu, njegovem evangeliju, obnovljeni Cerkvi in njegovem preroku. Zato Gospodovo ljudstvo ne dvomi in se ne boji. Zato se misijonarji prostovoljno javijo na služenje na vsakem koncu sveta. Zato starši s svojimi otroki molijo za druge. Zato voditelji mladim dajejo izziv, naj sprejmejo prošnjo predsednika Monsona, naj se z vsem srcem poglobijo v Mormonovo knjigo. Sad ne pride, ker voditelji mlade rotijo, temveč ker se mladi odzovejo v veri. Ta vera v dejanjih, za katero je bilo potrebno nesebično žrtvovanje, jih je v srcih spremenila, zaradi česar so lahko občutili Božjo ljubezen.

Vendar naša srca ostanejo spremenjena le, če še naprej sledimo prerokovemu nasvetu. Če se nehamo truditi po enkratnem prizadevanju, bo sprememba zbledela.

Zvesti sveti iz poslednjih dni so poglobili svojo vero v Gospoda Jezusa Kristusa, v Mormonovo knjigo kot Božjo besedo in v obnovo duhovniških ključev v njegovi pravi Cerkvi. To poglobljeno pričevanje nam je dalo večji pogum in skrb za druge Božje otroke. Toda prihodnji izzivi in priložnosti bodo zahtevali še veliko več.

Podrobnosti ne moremo napovedati, vendar vidimo širšo sliko. Vemo, da bo svet v poslednjih dneh doživljal pretese. Vemo, da bo Gospod sredi težav, naj bodo kakršne koli že, zveste svete iz poslednjih dni vodil, da bodo evangelij Jezusa Kristusa ponesli vsakemu narodu, rodu, jeziku in ljudstvu. In vemo, da ga bodo Gospodovi pravi učenci vredni in pripravljeni sprejeti, ko bo spet prišel. Ni se nam potrebno bati.

Torej, kolikor smo že utrdili vero in pogum v svojih srcih, Gospod od nas pričakuje več – in od rodov za nami. Morali bodo biti močnejši in pogumnejši, ker bodo delali celo večje in težje stvari, kakor smo jih mi. In soočili se bodo s hudim nasprotovanjem sovražnika naših duš.

Ko se trudimo naprej, nam je Gospod pokazal pot k optimizmu, ko je rekel, naj se k njemu oziramo v vsaki misli, naj ne dvomimo in naj se ne bojimo (NaZ 6:36). Predsednik Monson nam je povedal, kako naj to naredimo. Razmišljati moramo o Mormonovi knjigi o in besedah prerokov ter jih udejanjati. Vedno moliti. Verjeti. Gospodu služiti z vsem srcem, zmogljivostjo, umom in močjo. Moliti moramo z vso energijo svojega srca

za dar dobrotljivosti, čiste Kristusove ljubezni (gl. Moroni 7:47–48). Predvsem pa bodimo dosledni in vztrajno sledimo preroškemu nasvetu.

Ko je pot težka, se lahko zanesemo na Gospodovo obljubo – na obljubo, na katero nas je opomnil predsednik Monson, ko je pogosto navajal naslednje Odrešenikove besede, ko je rekel, da bo tudi sam ob tistih, ki nas bodo sprejeli, kajti šel bo pred našim obličjem. Na naši desnici in na naši levici bo, njegov Duh pa bo v naših srcih in njegovi angeli okrog nas, da nas bodo podprli (NaZ 84:88).

Pričujem, da Gospod hodi pred vašim obličjem, kadar ste po njegovem oprasku. Včasih boste vi angel, ki ga Gospod pošilja, da boste podprli druge. Včasih boste vi tisti, ki vas bodo obdali angeli, da vas bodo podprli. Vedno pa boste imeli Duha, ki bo v vašem srcu, kakor vam je obljubljeno na vsakem zakramentnem bogoslužju. Le spolnjevati morate njegove zapovedi.

Božje kraljestvo na zemlji čakajo najboljši dnevi. Nasprotovanje nam bo okrepilo vero v Jezusa Kristusa, kakor jo že od dni preroka Josepha Smitha. Vera vedno porazi strah. Če stopimo skupaj, postanemo enotni. In ljubeči Bog sliši in usliši vaše molitve za ljudi v stiski. On niti ne kinka niti ne spi.

Pričujem, da Bog Oče živi in da želi, da pridete k njemu domov. To je prava Cerkev Gospoda Jezusa Kristusa. Pozna vas, ljubi vas, nad vami bdi. Plačal je odkupno daritev za vaše in moje grehe in za grehe vseh otrok nebeškega Očeta. Da mu sledite v življenju in v služenju drugim, je edina pot v večno življenje.

Tako pričujem in vam puščam svoj blagoslov in ljubezen. V svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

Nauki za naš čas

Od novembra 2017 do vključno aprila 2018 lekcije za Melkizedekovo duhovništvo in Društvo za pomoč za četrto nedeljo pripravite na podlagi enega ali več govorov z oktobrske generalne konference 2017. Aprila 2018 lahko govore izberete z aprilske ali oktobrske generalne konference. Predsedniki kolov in okrožij se lahko odločijo, katere govore se bo uporabilo, ali pa to odgovornost poverijo škofom in predsednikom vej.

Govori so na voljo v številnih jezikih na **conference.lds.org**.

predsednik Dieter F. Uchtdorf
drugi svetovalec v Prvem predsedstvu

Tri sestre

Sami smo odgovorni za svojo pot učenca in to ima malo – če sploh kaj – opraviti s tem, kako z nami ravnajo drugi.

Drage sestre, drage prijateljice, to, da generalno konferenco po vsem svetu začenjamo z zasedanjem sester, je pomembno in čudovito. Samo predstavljajte si: sestre vseh starosti, družbenih okolij, narodnosti in jezikov, združene v veri in ljubezni do Gospoda Jezusa Kristusa.

Ko smo se nedavno sestali z našim ljubim prerokom, predsednikom Thomasom S. Monsonom, nam je povedal, kako zelo ljubi Gospoda. In vem, da vam je predsednik Monson zelo hvaležen za ljubezen, molitve in predanost Gospodu.

Dolgo tega so v daljni deželi živele tri sestre.

Najstarejša sestra je bila **žalostna**. Nič na njej, od čela do brade in od glave do peta, se ji ni zdelo povsem v redu. Ko je govorila, so bile njene besede včasih nepovezane in ljudje so se ji smejali. Ko jo je kdo kritiziral ali jo »pozabil« na kaj povabiti, je navadno zardela, odšla stran in našla skrit kotiček, kjer je navadno žalostno zavzdihnila in se spraševala, zakaj je življenje postalo tako žalostno in otožno.

Druga sestra je bila **jezna**. Mislila je, da je zelo pametna, toda v šoli je

na preverjanjih znanja nekdo vedno imel boljše rezultate. Imela se je za zabavno, lepo, modno in osupljivo. Toda zdelo se je, da je nekdo vedno bolj zabaven, lepši, modernejši ali osupljivejši.

Nikdar ni bila prva v ničemer in tega ni mogla prenesti. Življenje ne bi smelo biti takšno!

Včasih se je znašala nad drugimi in zdelo se je, da je vedno le korak od tega, da bo zaradi tega ali onega doživela izpad.

Seveda zato ni bila nič bolj simpatična ali priljubljena. Včasih je škripala z zobmi, stiskala pesti in mislila: »Življenje je tako nepravično!«

Potem je bila še najmlajša sestra. V nasprotju z žalostno in jezno sestro je bila – no, **zadovoljna**. In ne zato, ker bi bila od sester pametnejša ali lepša ali sposobnejša. Ne, ljudje so se tudi nje včasih izogibali in jo zapostavljali. Včasih so se posmehovali temu, v kar je bila oblečena ali kar je rekla. Včasih so o njej govorili hudobno. Toda ni dopustila, da bi jo kar koli od tega preveč obremenjevalo.

Ta sestra je rada pela. Ni imela prav dobrega posluha in ljudje so se zaradi tega smejali, toda to je ni

ustavilo. Imela je navado reči: »Ne bom dovolila, da bom zaradi drugih ljudi in njihovih mnenj prenehala peti!«

Ravno dejstvo, da je še naprej pela, je najstarejšo sestro žalostilo, drugo sestro pa jezilo.

Minilo je veliko let in naposled se je vsaki sestri čas na zemlji iztekel.

Najstarejša sestra, ki je vedno znova spoznala, da v življenju ne manjka razočaranj, je naposled umrla *žalostna*.

Druga, ki je vsak dan našla nekaj novega, kar ji ni bilo všeč, je umrla *jezna*.

Najmlajša sestra pa je življenje preživela tako, da je na vso moč in z zaupljivim nasmehom na obrazu prepevala ter umrla *zadovoljna*.

Seveda življenje nikoli ni tako preprosto in ljudje nikoli niso tako enodimenzionalni kot tri sestre v tej zgodbi. Toda celo skrajni primeri kot tile nas lahko naučijo nekaj o nas samih. Če ste kot večina nas, ste se nemara do mere prepoznale v eni, dveh ali morda v vseh teh treh sestrah. Pa si nekoliko pobliže oglejmo vsako posebej.

Žrtev

Najstarejša sestra se je videla kot žrtev – kot nekoga, ki nima moči.¹ Zdelo se ji je, kakor da se ji druga za drugo dogajajo stvari, zaradi katerih je nesrečna. S tem življenjskim pristopom je drugim dajala nadzor nad tem, kako se je počutila in obnašala. Če to delamo, nas odnese veter vsakega mnenja – in v današnjih dneh vseprisotnih družbenih medijev ti vetrovi pihajo z močjo orkanov.

Drage sestre, zakaj bi svojo srečo izročile nekomu, ali skupini

posameznikov, ki mu je le malo do vas – ali vaše sreče?

Če se zalotite, da vas skrbi, kaj o vas govorijo drugi ljudje, naj vam predlagam naslednji protistrup: spomnite se, kdo ste. Spomnite se, da ste iz kraljeve hiše nebeškega kraljestva, hčere nebeških Staršev, ki kraljujeta vsemu stvarstvu.

Imate duhovni DNK Boga. Imate edinstvene darove, ki izvirajo iz vašega duhovnega stvarjenja in ki so bili razviti v obsežnem obdobju predzemeljskega življenja. Ste otrok usmiljenega in večnega Očeta v nebesih, Gospoda nad vojskami, tistega, ki je ustvaril vesolje, po obsežnem vesoljnem prostranstvu razprostrl vrteče se zvezde in planete postavil v njim določene orbite.

V njegovih rokah ste.

Zelo dobrih rokah.

Ljubečih rokah.

Skrbnih rokah.

In tega ne more spremeniti nič, kar kdo reče o vas. Njihove besede so brez pomena v primerjavi s tem, kar je o vas rekel Bog.

Ste njegov dragoceni otrok.

Ima vas rad.

Celo ko se spotaknete, celo ko se od njega odvrnete, vas Bog ljubi. Če se počutite izgubljene, zapuščene ali pozabljene, se ne bojte. Dobri pastir vas bo našel. Zadel si vas bo na rame. In nesel vas bo domov.²

Moje drage sestre, prosim, dovolite, da se vam te božanske resnice globoko vtisnejo v srca. In spoznale boste, da je veliko razlogov, da niste žalostne, kajti izpolniti morate večno usodo.

Ljubi Odrešenik sveta je dal svoje življenje, zato da bi se lahko odločile, da bo ta usoda po vaši zaslugi postala stvarnost. Prevzele ste njegovo ime; njegove učenke ste. In zaradi njega se lahko oblečete v oblačila večne slave.

Sovražno nastrojena

Druga sestra je bila jezna na ves svet. Kot njena žalostna sestra je čutila, da ji vse težave v življenju povzročata nekdo drug. Krivila je svojo

družino, prijatelje, šefa in sodelavce, policijo, sosede, cerkvene voditelje, trenutne modne trende, intenzivnost sončne energije in preprosto nesrečo. In nad vsem tem se je znašala.

O sebi ni mislila, da je hudoben človek. Ravno nasprotno, čutila je, da se samo brani. Verjela je, da vse druge spodbuja sebičnost, malenkostnost in sovraštvo. Po drugi strani so njo spodbujali dobri nameni – pravičnost, integriteta in ljubezen.

Na žalost je način razmišljanja jezne sestre vse prepogost. To je bilo zabeleženo v nedavni študiji, ki je raziskovala spore med rivalskimi skupinami. Raziskovalci so v sklopu študije intervjuvali Palestince in Izraelce na Bližnjem vzhodu ter republikance in demokrate v Združenih državah. Odkrili so, da »vsaka stran čuti, da njihovo skupino bolj spodbuja ljubezen kot sovraštvo, toda ko so jih vprašali, zakaj je njihova rivalska skupina vpletena v spor, so pokazali na sovraštvo kot spodbujajoči dejavnik [druge] skupine.«³

Drugače rečeno, vsaka skupina je o sebi mislila, da so »dobri fantje« – pošteni, prijazni in resnicoljubni. Nasprotno pa so tekmece videli kot »slabe fante« – neobveščene, nepošteno, celo zlobne.

Tistega leta, ko sem se rodil, je bil svet sredi strašne vojne, ki je svetu prinesla strahotno žalost in uničujoče gorje. To vojno je povzročil moj lastni narod – ljudje, ki so določene druge skupine opredelili za hudobne in proti njim spodbujali sovraštvo.

Tiste, ki jih niso marali, so utišali. Sramotili so jih in demonizirali. Imeli so jih za manjvredne – celo manj od človeka. In ko skupino ljudi enkrat degradirate, nasilne besede in dejanja zoper njih verjetno zagovarjate.

Strese me, ko pomislim, kaj se je dogajalo v Nemčiji 20. stoletja.

Ko nam nekdo nasprotuje ali z nami ne soglaša, smo v skušnjavi, da bi predpostavljali, da mora biti z njim nekaj narobe. In od tam je majhen korak do tega, da njihovim besedam in dejanjem pridamo najslabše motive.

Seveda moramo vedno zagovarjati to, kar je prav, in pride čas, ko se moramo oglasiti v bran takšni stvari. Vendar ko to delamo z jezo ali sovraštvom v srcih – ko se nad drugimi znašamo zato, da bi jih prizadeli, sramotili ali utišali – je verjetno, da tega ne delamo iz pravičnosti.

Kaj je učil Odrešenik?

»Jaz pa vam pravim: Ljubite svoje sovražnike, [blagoslovite tiste, ki vas preklinjajo, delajte dobro tistim, ki vas sovražijo], in molite za tiste, ki vas [kruto zlorablajo in preganjajo],

da boste postali sinovi svojega Očeta, ki je v nebesih.«⁴

To je Odrešenikov način. To je prvi korak, da odpravimo ovire, ki v svetu ustvarjajo tako veliko jeze, sovraštva, razkola in nasilja.

»Da,« utegneta reči, »pripravljen bi bil ljubiti sovražnike – če bi le bili oni pripravljeni narediti enako.«

Toda to v resnici ni pomembno, kajne? Sami smo odgovorni za svojo pot učenca in to ima malo – če sploh kaj – opraviti s tem, kako z nami ravnajo drugi. Očitno upamo, da bodo v zameno razumevajoči in dobrotljivi, toda naša ljubezen do *njih* je neodvisna od tega, kaj čutijo *do nas*.

Morda jih bo naše prizadevanje, da bi sovražnike ljubili, v srcih omehčalo in dobro vplivalo nanje. Morda ne. Toda to ne spremeni naše predanosti, da sledimo Jezusu Kristusu.

Zato bomo kot člani Cerkve Jezusa Kristusa ljubili svoje sovražnike.

Jezo ali sovraštvo bomo premagali.

V srcih bomo čutili močno ljubezen do vseh Božjih otrok.

Prizadevali si bomo druge blagosloviti in jim služiti – celo tistim, ki nas morda kruto zlorablajo in preganjajo.⁵

Pristna učenka

Najmlajša sestra predstavlja pristno učenko Jezusa Kristusa. Delala je nekaj, kar je izredno težko delati – Bogu je zaupala celo, ko se je soočala s posmehom. Navzlic preziru in cinizmu okrog sebe je nekako ohranila vero in upanje. Živela je radostno, ne

ker so bile radostne njene okoliščine, temveč ker *je bila* radostna sama.

Nihče od nas na potovanju skozi življenje ni brez ovir. Ker nas tako veliko sil poskuša odvrniti, kako torej ostajamo zazrti v sijajno srečo, ki je obljubljena zvestim?

Verjamem, da odgovor lahko najdemo v sanjah, ki jih je pred več tisoč leti imel neki prerok. Imenoval se je Lehi, njegove sanje pa so zabeležene v dragoceni in čudoviti Mormonovi knjigi.

Lehi je v sanjah videl prostrano polje, na njem je bilo čudežno drevo, lepo, da se ne da povedati. Videl je tudi velike skupine ljudi, ki so si utirali pot k drevesu. Hoteli so okusiti njegov čudoviti sad. Čutili in zaupali so, da jim bo dal veliko srečo in trajni mir.

K drevesu je vodila ozka pot, poleg katere pa je bil železni drog, ki jim je pomagal ostati na poti. Toda tam je bila tudi temna megla, ki jim je zastirala pogled tako na pot kot na drevo. Še nevarnejši pa je bil nemara zvok glasnega smeha in posmeha, ki je prihajal iz bližnje ogromne in prostorne zgradbe. Pretresljivo je, da je zasmevanje prepričalo celo nekaj ljudi, ki so prišli k drevesu in okusili čudežni sad, da so začutili sram in odšli.⁶

Morda so začeli dvomiti, da je drevo tako lepo, kot so nekoč mislili, da je. Morda so se začeli spraševati o dejanskosti tega, kar so doživeli.

Morda so mislili, da bo življenje lažje, če se bodo od drevesa življenja odvrnili. Morda se jim ne bodo nič več posmehovali ali smejali.

In dejansko so bili ljudje, ki so se jim rogali, videti prav kakor ljudje, ki so čisto srečni in se zabavajo. Torej, če bi drevo morda zapustili, bi bili dobrodošli v občestvu ogromne in prostorne zgradbe in bi se jim zaploskalo zaradi njihove presoje, inteligence in modrovanja.

Ostanite na poti

Drage sestre, drage prijateljice, če se vam to, da se trdno držite železnega droga in stanovitno hodite proti

odrešitvi, zdi težko; če zaradi zasmevanja in posmeha drugih, ki so videti tako samozavestni, omahujete; če vas neodgovorjena vprašanja ali nauki, ki jih še ne razumete, vznemirjajo; če ste zaradi razočaranj žalostne, vas rotim, da se spomnite Lehijevih sanj.

Ostanite na poti!

Nikdar ne izpustite železnega droga – Božje besede!

In če si kdo prizadeva, da bi se sramovale tega, da ste deležne Božje ljubezni, se zanj ne menite.

Nikdar ne pozabite: ste otrok Boga; za vas so pripravljene bogati blagoslovi; če se lahko naučite izpolnjevati njegovo voljo, boste spet živele z njim!⁷

Obljube hvale in sprejemanja s strani sveta so nezanesljive, neresnične in vas ne morejo zadovoljiti. Božje obljube so zanesljive, resnične in radostne – zdaj in vekomaj.

Vabim vas, da o religiji in veri razmislite z višjega vidika. Nič, kar ponuja ogromna in prostorna zgradba, se ne more primerjati s sadom življenja po evangeliju Jezusa Kristusa.

Resnično, »oko ni videlo in uho ni slišalo in / . . / v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo.«⁸

Sam sem spoznal, da je pot učenca evangelija Jezusa Kristusa pot radosti. To je pot do varnosti in miru. To je pot do resnice.

Pričujem, da z darom in močjo Svetega Duha to lahko spoznate same.

Če pot medtem za vas postane težka, upam, da boste našle zavetje in moč v naših čudovitih cerkvenih organizacijah: v Osnovni, Mladenkah in Društvu za pomoč. So kakor smerne točke na poti, kjer lahko obnovite svoje zaupanje in vero za potovanje pred seboj. So varen dom, kjer od sester in součenk lahko prejmete občutek pripadnosti in spodbudo.

To, kar se učite v Osnovni, vas pripravi na dodatne resnice, ki se jih učite kot mladenke. Pot učenk, po kateri hodite v razredih Mladenk, vas

vodi v občestvo in sestrstvo Društva za pomoč. Z vsakim korakom so vam na poti dane dodatne priložnosti, da svojo ljubezen do drugih izkažete z dejanji vere, sočutja, dobrotljivosti in služenja.

Če se boste odločile za to pot učenk, vas bo pripeljala do neslutene sreče in izpolnitve vaše božanske narave.

Ne bo lahko. Potrebno bo najboljši, kar imate – vsa vaša inteligenca, ustvarjalnost, vera, integriteta, moč, odločnost in ljubezen. Toda nekega dne se boste ozrle nazaj na svoja prizadevanja in o, kako hvaležne boste, da ste ostale močne, da ste verjele in da niste skrenile s poti.

Še naprej se trudite

V življenju je lahko veliko stvari, ki so izven vašega nadzora. Toda na koncu imate moč, da se odločite tako za cilj potovanja kot za številne odizkušene na poti. Ne gre toliko za vaše sposobnosti, temveč za to, da so vaše odločitve tiste, ki vam spremenijo življenje.⁹

Ne smete dopuščati, da bi bile zaradi svojih okoliščin žalostne.

Ne smete dopuščati, da bi bile zaradi njih jezne.

Lahko se radostite, ker ste Božje hčere. V Božji milosti in ljubezni Jezusa Kristusa lahko najdete radost in srečo.

Lahko ste vesele.

Rotim vas, da bodite v srcih neizmerno hvaležne zaradi obilne in brezmejne Božje dobrote. Moje ljube sestre, to lahko naredite! Z vso ljubeznijo svoje duše molim, da se boste odločile, da se boste še naprej trudile priti k drevesu življenja. Molim, da se boste odločile povzdigniti glas in iz svojega življenja napravile sijajno simfonijo hvale, radujoč se zaradi Božje ljubezni in čudežev, ki jih svetu lahko prineseta Božja Cerkev in evangelij Jezusa Kristusa.

Pesem prave poti učenke lahko nekemu zveni neuglašeno ali celo nekoliko glasno. Tako je že od začetka časa.

Toda za nebeškega Očeta in za tiste, ki ga ljubijo in spoštujejo, je to nadvse dragocena in lepa pesem – veličastna in posvetitvena pesem o ljubezni odkupljenja ter o služenju Bogu in bližnjim.¹⁰

Puščam vam svoj blagoslov Gospodovega apostola, da boste našle moč, da boste radostno rasle kot Božje hčere, medtem ko boste vsak dan radostno stopale po sijajni poti učenke. V svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

- 1.Gl. 2 Nefi 2:14, 26.
- 2.Gl. Luka 15:4–6.
- 3.Boston College, »Study Finds Intractable Conflicts Stem from Misunderstanding of Motivation«, *Science Daily*, 4. nov. 2014, sciencedaily.com.
- 4.Matej 5:44–45.
- 5.Matej 5:44.
- 6.Gl. 1 Nefi 8.
- 7.Gl. »Božji sem otrok«, *Hvalnice in otroške pesmi*, 58.
- 8.1 Korinčanom 2:9.
- 9.Gl. »The Most Inspirational Book Quotes of All Time«, pegasuspublishers.com/blog.
- 10.Gl. Al 5:26.